

Gelijk hebben én gelijk krijgen

In ons land kan er een wereld van verschil bestaan tussen gelijk hebben én gelijk krijgen. Vooral dit laatste is van belang in een rechtszaak. Dat dit soms bijzonder kan verlopen, toont onderstaand praktijkgeval aan. In deze zaak had alles te maken met de waarde(ring) van het deskundigenrapport. De rechter bepaald hierop mede zijn oordeel.

TEKST: AUKE KROONDIJK FOTO: KARIN SEVINK

Cliënt had een bijzonder veulen gefokt. Uit de moederstam kwamen diverse toppers en de vader had al de nodige Grand Prix winnaars op zijn naam staan. Het veulen kreeg bij de geboorte al een naam met de nodige verwachtingen: Veni Vidi Vici. Ik kwam, ik zag en overwon. Zover kwam het niet. Door een operatie met slechte afloop, kwam er een vroegtijdig einde aan het beloftevolle veulen. Zo was althans de lezing van mijn cliënt.

Spoedeisende behandeling

Het veulen werd in zorgelijke staat aangeleverd bij een dierenkliniek in het midden van het land. Het veulen had een zeer afwijkende beenstand. De dierenarts nam röntgenfoto's en gaf aan dat operatie tot volledig herstel zou kunnen leiden. Zijn prognose was in deze positief. Reden dat cliënt akkoord ging met deze uitgebreide operatie. Kosten nog moeite werden gespaard om de moeilijke en zeer specialistische operatie uit te voeren. Het ging in deze om een operatie welke niet gangbaar was, maar waarmee de dierenarts positieve ervaringen had. Cliënt ging akkoord

Mr. Aukje Kroondijk is advocaat bij Omny De Vries Advocaten in Wollega. Ze is specialist op het gebied van hippisch recht, agrarisch recht, ondernemingsrecht en economisch strafrecht. www.omnydevries.nl

en de operatie werd uitgevoerd. In eerste instantie verliep de operatie naar genoegen, maar kreeg het veulen bij de recovery de nodige complicaties. Diverse hersteloperaties werden uitgevoerd, doch zonder resultaat. De klant bleef met de 'kater' zitten. Een dood veulen en een torenhoge nota van de dierenarts. Cliënt werd aangemaand om de kosten te betalen en werd vervolgens gedagvaard.

Fout van dierenarts?

In Nederland laat de rechter zich dikwijls voorlichten op gebieden waarvoor specialistische kennis vereist is. Zo ook in deze zaak. Na de dagvaarding en de antwoordconclusie vroeg de rechter inlichtingen aan een deskundige. In zaken waarbij dieren betrokken zijn, in dit geval paarden, kwam de rechter uit bij de Faculteit der Diergeneeskunde in Utrecht. Hier verenigen zich diverse specialismen. In dit geval een specialisme op het terrein van heelkunde. Door de specialist in Utrecht werd een concept-rapportage uitgebracht. In dit voorlopige rapport werd aangegeven dat de dierenarts in kwestie de operatie niet had uitgevoerd zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot onder gelijke omstandigheden mag worden verwacht. Beide partijen mochten hierop schieten, waarna een definitief rapport door de deskundige werd uitgebracht. Bijzonder was, dat de deskundige in het definitieve rapport ineens een volstrekt andere mening was toegedaan. De rechter in

eerste aanleg volgde het definitieve rapport en daarmee een voor mijn cliënt ongunstig oordeel van de deskundige. Cliënt verloor daardoor de zaak. Dit keer met een nog grotere kater, nu cliënt naast het dode veulen, veroordeeld werd in alle kosten van de operaties, vermeerderd met rente en alle proceskosten. Daarbovenop kwamen nog de deskundigenkosten, die ook niet gering waren.

Hoe nu verder

Cliënt wilde het er niet bij laten zitten. Met zijn laatste spaargeld en hoop in een rechtvaardig oordeel in de rechterlijke macht, werd hoger beroep ingesteld om het deskundigenrapport van tafel te krijgen. Want was de deskundige wel zo onpartijdig? Hoe kon het dat de eerste conceptrapportage 180 graden afweek van de definitieve rapportage? In het concept was er wel een dierenartsfout en in de definitieve rapportage ineens weer niet. Wat was nu waar? Via allerlei complottheo-

rieën zou volgens cliënt sprake zijn van bevriende banden tussen de deskundige en dierenarts, maar daarmee zou mijn cliënt de wedstrijd niet winnen. Ingezet werd op de tegenstrijdigheden tussen de concept-rapportage en de definitieve rapportage. Immers, zonder verdere onderbouwing was het oordeel van de deskundige eerst wel een dierenartsfout en later weer niet. Wat was nu juist? Alle richtlijnen voor het opstellen van een deskundigenrapportage werden uitgezocht en voorgelegd aan de rechter in hoger beroep. Na weer uitgebreide schriftelijke rondes, kwam de rechter in hoger beroep tot het oordeel dat het rapport van de deskundige niet zorgvuldig genoeg was opgesteld. Een kleine overwinning werd gevierd, maar cliënt was er nog niet. Er moest immers een nieuwe deskundige gezocht worden voor een herbeoordeling. Maar waar zou deze nog gevonden kunnen worden in Nederland? Deze nieuwe

deskundige zou dan opnieuw een oordeel moeten afgeven over de uitgevoerde operatie en dus was de einduitslag nog volledig onzeker. Ook voor cliënt. Nog steeds moest er voort geprocedeerd worden, met alle kosten van dien. Cliënt was nog steeds overtuigd van zijn gelijk, maar ja gelijk hebben én gelijk krijgen, daartussen ligt een wereld van verschil.

Veni, vidi, vici

Te lang en leste en vele discussies verder over wie als deskundige in deze zaak benoemd zou kunnen worden, werd een knoop doorgemaakt. Uiteindelijk bleek in Nederland toch nog een deskundige te zijn, die iets zinnigs over deze zeer specifiek uitgevoerde operatie kon en wilde zeggen. Een deskundige die onafhankelijk was, dit tot genoegen van cliënt. Opnieuw werden vragen aan deze nieuwe deskundige gesteld. Hoofdvraag was of de dierenarts de operatie had uitgevoerd zoals van een redelijk bekwaam en redelijk

handelend vakgenoot onder gelijke omstandigheden mocht worden verwacht. De nieuwe deskundige was van oordeel dat de dierenarts geen technische fout had gemaakt, maar een inschattingfout. De dierenarts in deze was overmoedig geweest. Ook nadat de dierenarts weer uitgebreid verweer gevoerd had, handhaafde de deskundige zijn oordeel in deze. Hij hield voet bij stuk en liet zich niet intimideren door allerlei visies op dit punt. Het Hof was uiteindelijk van oordeel dat de dierenarts bij de operatie van het veulen niet had gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot onder gelijke omstandigheden verwacht mocht worden. Dat de operatie technisch juist was uitgevoerd, deed daaraan niet af. De slotsom van het Hof was dan ook dat de dierenarts wel degelijk toerekenbaar tekort was geschoten. Voor mijn cliënt betekende dit eind goed al goed. Had Veni Vidi Vici dan toch nog over zijn graf geregeerd? ♥